

ЦЕНГ ЗА СРБИЈУ

на годину . . .	12
" по год . . .	6
" три мес. . .	3

ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ

На по год . . .	18
" три мес. . .	9

Уредништво књаз Михайлова
улица бр. 10.

МАЛОЖУРНАЛ

ИЗЛАЗИ СВАНИ ДАН

БРОЈ 5 ПАРА ДИН. БРОЈ

Рукописи не враћају се

Неплатена писма не примају се.

ИСПРАВКА

У „Малом Журналу“ бр. 38 а у уводном чланку „Божија Правда“, при претресу догађаја из 1874. 1877—78 и 1883. год наводи се, како су службени учасници због својих недела погођени „Божијом правдом“. Поводом тога а за рад јенерала Милутине Јовановића у тако званој „Тополској побуни“ изводи се као посљедица неправедног рада, казна Божија и вели се: „Милутинчић је ускоро умно опао, па као блесав ишао по вароши укочена погледа и најпосле, погођен Божијим куршумом мртав на путу ниже Академије нађен“. Оваку гнусну лаж, могао је уредништву подметути само крајње покварени човек, коме ни гробови нису свети. Београђанима је Милутинчић и сувише добро познат био све до смрти као: чио, разборит и љубак, е да би се овакова лаж могла продати на штету углја и части његе. Ср. је Милутинов

о така... в се сваком часу човеку последњем часу пожелети може. На сам дав смрти, враћајући се пред вече са састанка „Друштва Црвено га Крста“ са јенералом г. Лешјанином, срчаним ударом по гођеп, издану пред Академијом тако рећи у паруцју г. Лешјаниновом. Оваку лаку смрт по којник је вазда желео. Да је овако било, позивам се на г. Лешјанина, поручика г. Стјевића и Др. Холеца. Односно рада Милутинчићевог, који је тако обилат и значајан, историја ће свој суд изрећи; ну ма какав он изашао, једно се не да порећи ни сад ни никад, да је био часан човек и прави војник, о чему ће мо уредништву поднети један од сачуваних доказа из године 1883. А да је Милутинчић био овакав, позивам се на г. Арсу Дреновца трг. крушевачког, г. Мил. Веснића проф. Велике Школе и остale грађане и војнике који га ближе знајаху. Част и углед уредништва захтевају, да се неистине достављене опровергну.

Моли се уредништво да ову исправку на основу члана 11. закона о штампи изволи општампни.

13. фебр. 1895.

Београд. Пав. Бошковић
пуков. зет
Милутинчићев

(И ако по закону о штампи нисмо морали да отпремамо ову исправку, једно што је дотични број био забрањен, а друго што је написана неучтиво, ми јој опет дајемо места, да нам се не пребаци, да нападамо човека, који се не може бранити, а не дамо другим да га бране. Нит је ово о Милутинчићу била гнусна лаж, -нит ју је написао „крајње покварени човек“ како г. Бошковић вели, него човек честан и поштен, али који хоће свачији рад да онако опени и жигоше како ко заслужи. Треба сваки да пази шта ради, да га после потомство не помиње с гнушањем, а не у животу чини све могуће угурсузлуке, па ипак имати право на пошто гање после смрти. Ово нарочито за оне треба да вреди, којима падне у део да играју и кукву важнију улогу у земљи).

РАСТЕЛИ БЕОГРАД

Због разних ујдурама, које су до сад често пута чињене у беогр. општини, због грдног назадка, као и због тога што се жеље грађана никад не вермају, и што они људи, који дођу на управу општинске неће или не умеју да се држе датих обећања, да ће сав свој труд и своје знање уложити, да Београд пође напред, због грдног хаоса, што у општини влада — због свега тога грађанство београдско постало је тако азатично према самој општини, да се данас од неколико хиљада гласача може да изbere управа општинска са 60—70 гласова.

Сам овај факт по себи тако је важан и жалостан, да ништа друго не наводимо, до ово, па да знамо, колико је сати. А и нашто да се људи заузимају и да долазе на гласање, кад од тога апсолутно нико нема никакве користи? Имају користи само они, што примају плату из општине и општински лиферанти, а грађанство отуда не види никакве користи. Нит се когод брине о неком раду, нити о здрављу

становника, ви о чистоћи, ни о здравим становима, ни о занатима, трговини, промету, једном речи у општини београдској такав је хаос, да сумњамо, да има већег јада и на самом истоку.

Да наведемо само један један пример о чистоћи у вароши. Познато је да је прашина најопаснији непријатељ човеков, како деце тако и одраслих. Од ње се добијају разни катари респирационих органа — плућа и гркљана, а пошто у прашини има свију могућих бактерија, то се и са те стране добијају толике прилепчive болести. Прочитајте само санитетски билетин лети, па ћете видети, да готово половина свију болести долазе или бар највећи проценат, од разних катара, а ту је ионајвише прашина крива. Па шта видимо?

Кад је иоле јачи ветар, не можете готово ићи улицом, таки се облаци дигну од прашине, а неким споредним улицама, као напр. Скопљанском, Пријепољском преко пута Вел. касарне, код дрвара и т. д. прашина је до колена. До сад је о овоме више путаписано по листовима, али управа општинска нема о свему овоме појма. Нећemo да кажемо, неће да се брине, него неразумеју људи свој посао.

Већ о канализацији нема ни помена. — Сав измет варошки баџа се по авлијама, по неким помијарама, које пре могу да служе као расадници дифтерије, тифуса, грознице и свију других заразних болести, него што помажу да авлије буду чисте. Па и сама земља је већ тако пуна заразних клица и трулежа од помијара и ћубрета, да се не треба ни мало чудити, што се у Београду тако много умире.

Нужници по авлијама, — то је ужас, а ако завирите у коју кафану или сеоску механу у сред вароши, да вас фрас ухвати, тајак је смрад у нужницама и околини. Све се ово даје отклонити, кад је среман и вредан председник.

Па општински санитет, (или можда и полициски) то је тајкоће све тако слабо и траљаво, да о овој тачци не треба ни говорити.

Шта мислите, драги читаоци, да је на преседничкој столици у Београду седео какав Форкибек, бив. председник општ. берлинске, или барон Хосман париски председник, или пок. Др. Прикс бив. председник бечке општине.

Шта мислите, шта би до сад било од Београда? Не би требало дugo, него да су онаки људи руковали саме 10—15 година, па би данас Београд имао најмање 200—300.000 становника, у њему би биле грдне велике радионице, фабрике, величанствене улице, палате, огромни хотели, позоришта, гимнастичка удружења, здрави станови, величанствене школе, стотинама разних привредних, књижевних, уметничких и хуманитарних друштава и установа. Београд би био чудо од лепоте, прави српски рај, који би привлачио годишње хиљадама богатих стражара, који би овде остављали грдне милионе. Зар не би од Калимегдана и београдске тврђаве био створен један баснослован рај, каквога у целом свету не би лемшег било, него би било све овако примитивно.

Ми смо видели многе европске паркове и многа лепа места, али ни једно са својом природном лепотом не може се мерити са положајем Београда и његовога Калимегдана, па су опет вредне руке у свету од лоших места створили чуда од лепоте.

Има ли где год у свету тако накарадних улица, као што их има у Београду. Све што је од 40—50 год. на овамо рађено, све је то у свету с планом и паметно изведено, а у нас најглавнија и најлепша улица — Кнез Михаилова и Теразије осакаћене су ужасно. У место да Кнез Михаилова улица иде од Калимегдана као стрела пра-во до Славије да је свуда добра наслеђе Србије

широка са величанственим тро-
тоарима и комотним и лепим
попречним улицама, оно је од
ње створено чудо од накараде.
У место да су по целој Бањици
и по свима околним брдима ог-
ромне густе шуме, уређене као
какви паркови, да заштићавају
Београд од страховитих и нез-
дравих ветрова, оно је све голо
и отуда кад дуне ветар, реже
као нож. У место даје од Бе-
ограда нивелацијом направљена
једна велика и лепа висораван,
оно су свуда падови и рупчаге,
као у каквом сиромашном селу.
Па какви су нам станови? За-
ђите само по неким кућама, где
има више породица па ће те
се згрозити каква је нечистоћа
и влага.

Проф. Петенкофер највише
предаје важности здравим и су-
вим становима и земљишту, па
да је становништво неке вар-
оши здраво. А колико би по-
ред здравих и лепих станови
и пријатија клима упливисала на
становништво Београда, да су
око њега велике шуме, то може
свак преставити.

Од свега тога нема овде ни-
шта, него се и даље за које-
какве ћумезе вуку огромне ки-
рије-

Исто тако ни дневне намир-
нице немају готово никакве кон-
троле, а да се данас много што
фалсификује и да се ми са мно-
гим животним потребама тру-
јемо, то је ван сваке сумње,
лебац, месо, млеко, сир, кафа,
вино, ракија и т. д., све то да-
нас несавесни људи могу да
фалсификују, и ту треба ван-

редног устаоштва у општини,
да се свему овоме доскочи.
Добијање и спровођање јела
и пића тако сачињава основу
целога друштвенога рада и же-
вота, да не само поједини чо-
век у своме животу, него и
друштво и држава зависе и
развијају се од ових намирница.
Овако вели славни проф. Вир-
хов, а у овом погледу ми можда
стојимо најгоре.

У нас дође какав пробисвет:
почне правити вештачко вино,
обори му цену и за тили час
постаје богат човек. Тако је и
са другим јелима и пићима, али
да о свему опширије говоримо,
одвело би нас веома далеко.

Све су ово узроци, који не
дају да Београд расте бразо,
као што би требало и све би
се ово могло отклонити, да су
само на управи општинској
спремни и савесни људи.

Није истина, да су у Бео-
граду мала срестава, већ једино
неумесност и грамзивост поје-
диних не да му да се бразо
развија. Шта треба радити па
да се курталишемо овога мр-
твиле и какве кораке треба
предузети, па да Београд преће,
о томе ћемо проговорити сутра.

(свршиће се)

БЕОГРАДСКЕ ВЕСТИ

* Са погреба Шапчаниновог.
Јуче после подне био је пог-
реб Милораду П. Шапчанину.
Справод је био велики, јер је
било грађанства из свију редова,
а Краљ је заступао његов ађу-
тант. Било је и неколико ве-
наца. Све овд. пев. дружине

образовале су један велики хор
преко 100 певача, те су тиме
још више увеличали спровод.
одајући последњу пошту овом
вредном књижевнику. Ова лепа
појава од стране певачких дру-
жина заслужује сваку хвалу.
Али једно нас јако изненадило
на погребу Шапчаниновом. Ми-
лорад Шапчанин није дошао
јуче из Азије у Београд. нити
је он био какав досадан шкраб-
ало, него је био вредан и за-
служан српски књижевник, који
од толико година неуморно на-
књизи ради и да се не нађе ни
један његов друг ни какав глу-
мац да се над његовим гробом
са њим опросте. Зар он није
заслужио да се и њему држи
један говор, који би говорио о
његовом књижевном делашу, а
држе се често пута говори по
каквом шепртљи, који је наш-
крабао две три приповетице.

Није било ни мало часно од
позоришне управе, што се бар
она није побринула, да се ода
достојна пошта Шапчанину, кад
се није напао нико добровољно.
Шапчанин је држао говор пок.
Коларовића и величао њену
генијалну игру, држао је го-
вор и нашем незаборављеном
Тоши Јовановићу а њему баш
нико. Па чак од стране позо-
ришта једва да је било 4—5
чланова на спроводу, а он је
био 14 год. управник позори-
шта. Леп пример толеранције
под управом г. Н. Петровића,
у место да се он потрудио,
да са члановима позоришним
што више увеличика спровод
Шапчанинов.

* Тужен суду. Како дозна-
јемо г. Чед. М. Јоксимовић
овд. ткачки учитељ тужио је
суду уредника „Трг. Гласника“
за нештампање исправке, којој
је г. Јоксимовић послao њему
као одговор на чланак „Ен-

глески разбоји у 25 бр. истог
листа.

Кад је г. уредник дозволио,
да г. „Т“ и г. Божа С. Жив-
ковић онако пинички изграде
г. Јоксимовића, онда му је ду-
жност била да овом пак до-
зволи, да се бар брати. Са
нештампањем ове исправке г.
уредник је доказао, да је и он
заинтересован у афери „Ен-
глески разбоји.“

* у „Одјеку“ је изашао је-
дан чланак о жигицама, у коме
се показује неправилна радња
при набавци жигица. Чланак
је пун факата, и ми се морамо
каменити од чуда, да у нас ни
један посао не може да прође
без разних ујдурама. Најчу-
дије нам изгледа, како г. Ша-
фарик не види шта се ради,
на не бега кући док је раније,
док и на његово име није пала
каква ѡага. Радо би прештам-
пали дотични чланак, али је ве-
лики па и немамо довољно мес-
та, с тога препоручујемо нашим
читаоцима, да га пажљиво про-
читају, да виде какви се кшев-
тови у нас испод жита праве.

* Жигице и монопол. Афера
о жигицама о којој је наше
јањо мнение толико заинте-
ресовано било, узела је озбиљан
облик, јер г. Појаци као што
смо дознали пошто има до-
вољно доказа о неправилности
рада по овој ствари поднео је
жалбу министарском савету,
од кога се очекује решење.
Изгледа нам да се у већ ни
један посао не може да зви „
без каквих смиса“, а да је
је већ крајње време да се је-
дном почне отворено радити,
да се не морају сваки дан јав-
љати нова чуда.

* Венац. Поред осталих ве-
наца на погребу Шапчаниновом
био је и један венац Краљев.
Исто тако Краљ је изјавио те-

ПОДЛИСТАН

ЦРВЕНА МАСКА

ИСТОРИСКИ РОМАН
КСАВИЈА ДЕ МОНТЕПЕНА

ДРУГИ ДЕО

XVII

ГРОФ ГЕБРИЈАН

„Зашто?“ мрмљаше Антид Де Мон-
теги „Што ви хоћете да кажете, знамо
обојица већ у напред“

„На сваки начин, да знамо! али ја
мислим да се о извесним тачкама нисмо
потпуно сагласили, нужно је дакле, да
пре свега будемо о томе на чисто“

Господар орловског замка приклони-
се као човек, човек пристаје на нешто,
што се не може мењати.

Гроф Гебријант продужи: „Фран-
цуска ође Франш — контеју“ рече он „и једног великог краља и да својим ваза-
ви појимате исто тако као и ја, да ће јелима даду јемства мира и рада. У брего-
ном, кад је то и противно, господине

било раније или доцније добити. Сврше-
так рата или ће се убрзати или одужити
али у главном узеши о свршетку њего-
вом не треба сумњати. Је ли то и ваше
мишљење господине Де Монтеги?“

„Јесте“ одговори Антид.

„Али ипак“ продужи гроф, „при-
знајем да нисмо могли у напред знати
отпор провинције, који у ствари морамо
јуначним назвати, који нашим, тежњама
већ две године крваве препреке чини. Ми
хоћемо да једном видимо крај проливању бла-
родне крви — ми хоћемо да освојена
провинција не остане пуста и сиромашна.

Да би се ово брзо и мирним начином
извело, не остаје нам други излаз, него
да неколико отмених господара Франши-
Контејских за се придобијемо, којима би

било стало до тога, да задобију милост
и јемство мира и рада. У брего-
ном, кад је то и противно, господине

вима високе Јуре пао је избор на вас го-
сподара орловског замка. Ви сте усвојили
наше предлоге, ви сте се заклели да ћете
нам верно служити. Зато вам се даје при-
знање и награда, а та ће бити сјајна и
неће изостати. Она се мора потпуно за-
служити, и кад ми наша обећања држимо,
морате и ви ваша такође држати.

„Господине грофе“ одговори Антид
после кратког ћутања, за које је имао
времена да се промисли за сваки свој
израз, који би исказао, од колике је вред-
ности и каквог је значаја „дајте ми до-
каза да ће ми његова еминенција карди-
нал Ришелеј заиста, подарити титулу гро-
фовства Бургундије; дајте ми у руке акт,
на који је он своје име потписао и на ком
је ударен државни печат и — дајем вам
часну реч — неће ни три месеца проћи
а Франш-контеја биће француска провин-
ција.

„То знам“ викну Гебријант „ви очете
да вам се унапред плати.“

„Немојте ствар називати њеним име-
нином, кад је то и противно, господине

Културно
наслеђе
Србије

деграфским путем породици Шапчаниновој своје саучешће.

* Скуп. Овд. правници држе у недељу у 3 сата по подне у Грађ. Касини скуп, где ће се већати да се одржи један правнички часопис.

* Састанак. Трговачко удружење имаће у недељу 19. 0. м. у 9 сати пре подне састанак у Грађ. Касини.

* Народно позориште. Г-ђа Милка Грбурова пала је синоћ на улици. С тога не може бити данас представе у краљ. спр. пар. поз. У суботу 18.0.м. даваће се нов комад Бенедета, од г. Градимира Драгашевића (први пут.)

* Најен сопственик. Данас је престао упр. вар. Београда сопственик најених адићара код Цигана, и он се зове Младен Јовановић каферија из Пирота.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

Крушари, окр. моравски. У овд. механи седили су Милош Милenković и Филип Милenković из истог места, па Милош онако напит дочена трупац и потегне Филипа по глави трупцием и на место га убије. Милош је одмах притворен.

Из Пожаревца нас извештавају: Петар Н. Богојевић из Брезице ср. округа убио је ноћу између 3. 4. 0. мес. своју жену на место сикиром. После извршеног убиства и извиђаја истражног судије, Петар је одмах притворен. — Узрок овом убиству биће по свој прилици до мањи раздор.

ТЕЛЕГРАМИ

Берлин. Цар је синоћ у 7 сати и 50 минута засебним возом отпутовао са пратњом за Беч. — За сандук ерцхерцога Албрехта дао је Цар да се направи веома скupoцен венац.

Загреб. Бан гроф Куен Хедервари и председник земаљ-

ског већа Ђурковић отпуштали су синоћ за Беч, да приступају при сахрани ерцхерцога Албрехта.

— Беч. Синоћ стигоше овде Ерцхерцог Јозеф са супругом и ћерком, ерцхерцог Јозеф Август, ерцхерцог Владислав, председник мађарског „Црвеног Крста“.

— Лондон. Прећашњи министар Лорд Аберден умро је од инфлуенце.

— Лондон. Према вестима које стижу из Шангаја. Јапанци су разорили сва утврђења око Веј-хај-веја.

— Јокогана. Кинези нападоше у јачини од 17.000 људи и 20 топова на Хај-Ченг. Али јапанске батерије ујуткапше непријатеља и Кинези се повукоше.

ПРИПОСЛАНО

За ствари под овом рубриком уредништво не одговара.

Одговор на званичну исправку г. Вучића Ђерасимовића председника Школског Одбора за варош Ужице штампану у 1. бр. Малог Журнал.

1.) Пре но се знамо нужно је да се позnamо.

2.) За многог би боље било да се није ни родио, јер би се бар држало да би чистан и поштен остао.

3.) Неки се карактеран рађа, а неки без карактера живи и умире.

4.) Многи умре и пре смрти (којих се не таче морална смрт).

5.) Да би правда живела, бог је створио и „поштене“ карактере.

Нар. философија.

Г. Вучићу,
Молим вас будите тако добри, те саопштите школском одбору и управитељу следеће (на чemu ћemo вам бити веома захвални):

1.) „Часни“ одбор заборавио је да у потврду 14-тогодишњег „ревносног“ службовања управитељовог спада поред осталог и 1889-та год. знаменита са „сагорелих“ некаквих школских дрва и продавања школских књига деци по „умереној“ цени (успомене из прошлости у Пожези.)

2.) Чак и један сведок ваш и

управитељев тврди да постоји по-дела тамошњих школа.

3.) Честитамо вам на трудном послу, што сте успели те сте одвратили ону жену, да на такав начин жели сама себи срећу и напредак.

4.) Сав дојакошињи ваш „поштен“ живот и рад као савесних божијих створења, људи и грађана, посведочила су код начелника ср. ужичког 4 просветног раденика и 1 грађанин! — Слава им!!!

5.) Шта значи то: поводљив, интригант и по све неодат своме послу, (и међутим бити примеран и одличан), даће вам се прилика да то и на суду посведочите! — Па зар то вије каваљерски?

Ради „вашег личног спокојства“ предаћемо ову ствар јавности са радом свију власти које су радиле по овом делу.

Кад буде тај страшни суд, па свак изађе са својим праведним делима, онда ћemo видити „једнога“ где се мучи са дрвима!

Доиста стидно и жалосно али је сушта истина!

Такав је свет, такви су људи? Но ипак нека сте живи и поздравите се??

Остацијем поштујући вас, у колико разуме се, према предњем то заслужујете.

11. фебруара 1895. г.
у Београду.

ваш
Петар Р. Марки
уредник „Одјека“

МАЛА ХРОНИКА

Трагедија једне девојчице. Јављају из Шемница: Лепо, младо девојче Јелисавета Ђурковић убила се из љубави. Она се заљуби у једног трговачког помоћника и овај је одговорио њеној љубави, док јој једног дана — не поста неверан. Рањено девојче испије чашу воде са фосфором и за ово своје дело не каза ни рођацима ни лекарима. Тек секција освети ствар.

Кохин као средство против душевних болести. На последњем скупу бечког лекарског друштва држао је професор Др. Вагнер једно врло интересантно предавање о покушајима, које је он Коховим „туберкулином“ чинио у земаљској болници за душевне болести.

Ови опити стоју у вези са овим

већ лекарима познатим правилом, да извесне болести, а међу њима и душевне болести ишчезавају за увек или бар за неко време, кад пацијент падне у какву другу болест. То дејство имају нарочито оне болести које су прићене грозницом и ватром. Професор Вагнер дакле употребио је „кохин“ који има ту особину да у организму изазове грозничаву реакцију, ма да је организам слободан од туберкулозе. Пацијенти су се после сваког уштрцања „турбекулина“ осећали душевно здрави, и тек после дужег уштрцања пошло је за руком да се спречи повратак старог стања макар и за краће време. Уз пркос овом успеху професор Вагнер не да да се ова ствар прецењује: резултат његових радова јесте за сада само тај, да нам изгледа потребно, да не пропустимо ни једну прилику, да тај опит не учимо. После предавања била је дискусија, у којој је професор Алберт саоштио, да један пацијент његове клинике, који је боловао од тешке меланхолије, беше пао у велику гръзницу, после које се као јединим ударом повратио у нормално стање.

О сану и бесаници. Ових дана држао је професор Ебинг у Бечу предавање о сану и бесаници. Из тог важног предавања доносимо нашим читаоцима поједиње важне детаље. — Заиста важно питање: колико треба да спавамо? Сисанче треба да спава двадесет сати, дете до друге године дванаест, до седме десет, до десете девет и по, а до дванаесте осам и по. За одрасле довољно је шест до седам сати спавања. Старци се задовољавају са четири до пет сати. Умни радници мороју више спавати и физички. Прекраћивање сна узрок је нервозности многих данашњих школованих људи. Онај који довољно не спава сличан је капиталисти, који место прихода троши свој капитал. Дужа бесаница праћена је обично ослабљеном и побољешањем целог тела, с тога у таквим случајевима треба предузети брижљиву негу. Погрешно је мишљење појединача, да се средствима за успављавање прекраћује живот. Организам у већој мери слаби од бесаници, но од представа за успављавање.

грофе. Овде није реч о плаћању него о јамству. Ја хоћу да се уверим, да ће се обећања француске, спрам мене верно одржати.

„Господине Де Монтеги ви сте веома неповерљиви.“

„Да, господине грофе, неповерење је мати сигурности“

„Нећу то да поричем. Али истину да кажем, морам додати, да ће ова мудрост на високом месту учинити доста неповољан утисак“

„То ми је жао господине грофе, и ја се томе чудим. Зашто да су моја мудрост и неповерење — ви сте и сами овом речи послужили — од мање важности него кардинала Ришлија? У осталом шта ја захтевам? Једну повељу, која никога не може осрамотити, него мене самог, и која ће се тек онда моћи извршити, кад ја своја обећања испуним. Зашто се дакле оклеви, да ми се така повеља даде?“

„Ја ћу бити сасвим искрен према вама, господине Де Монтеги. Дозволите ми дакле да могу слободно говорити“

Ја сам вас хтео молити да то учините.“

„Кардинал налази да ваше државе искрено“

„Како то?“

„Чујте ме: Само у овом делу провинције у високој Јури, отпор је обиљан и страшан. На другим местима средства за одбрану су незнатна. Немају руку и нарочито главу, а то ће рећи немају вођа. Само на земљишту између Сен-Клода и Понталијера, где три человека, као Лай Кузон, Вароз и Марки заповедају, концетрисан је и брани се стари дух независности. Док се цео брег не освоји или не буде освојен, поједини делови, које ми будемо окупирали, неће давати никакав одсудан резултат. Чим једном буде наша Јура, имаћемо онда Безансон и Дол и тада нам неће бити нужно да опсађујемо да би ове две вароши освојили, јер у сваку од њих имамо ми наших пријатеља, и чим они буду сигури, да ћемо ми моћи ући у град, они ће нам капије отворити. Безансон и Дол, значе исто толико, као и цела провинција.“

Гроф Гебријант ућута.

„Ја видим, господине“ рече Антпд Де Монтеги после неког времена; „ја видим да ви полажај грофоства врло добро познајете. Ја непрестано очекујем покуду, којом ојете да у име његове еминенције кардинала, да покудите мој начин поступања.“

„Ја ћу већ на то доћи, грофе Антпд Де Монтеги. Од вас, и само од вас зависи свршетак рата. Ла Кузон, Вароз и Марки то су три јунака, који насе држе у шаху. Нарочито је Ла Кузон див у смелости и врлинама. Кад се само помисли да је се тај човек усудио да се пре кратког времена увуче у Сен-Клод — у једну варош, која је на јуриш узета и коју је посео цео један корпус војске, да је довео своје добровољце, и да би он ослободио на пијаци Лудвика XI човека, кога је наша правичност осудила, да га није у последњом часу пущању вашег ципштоља достигао!“

(Наставља се)

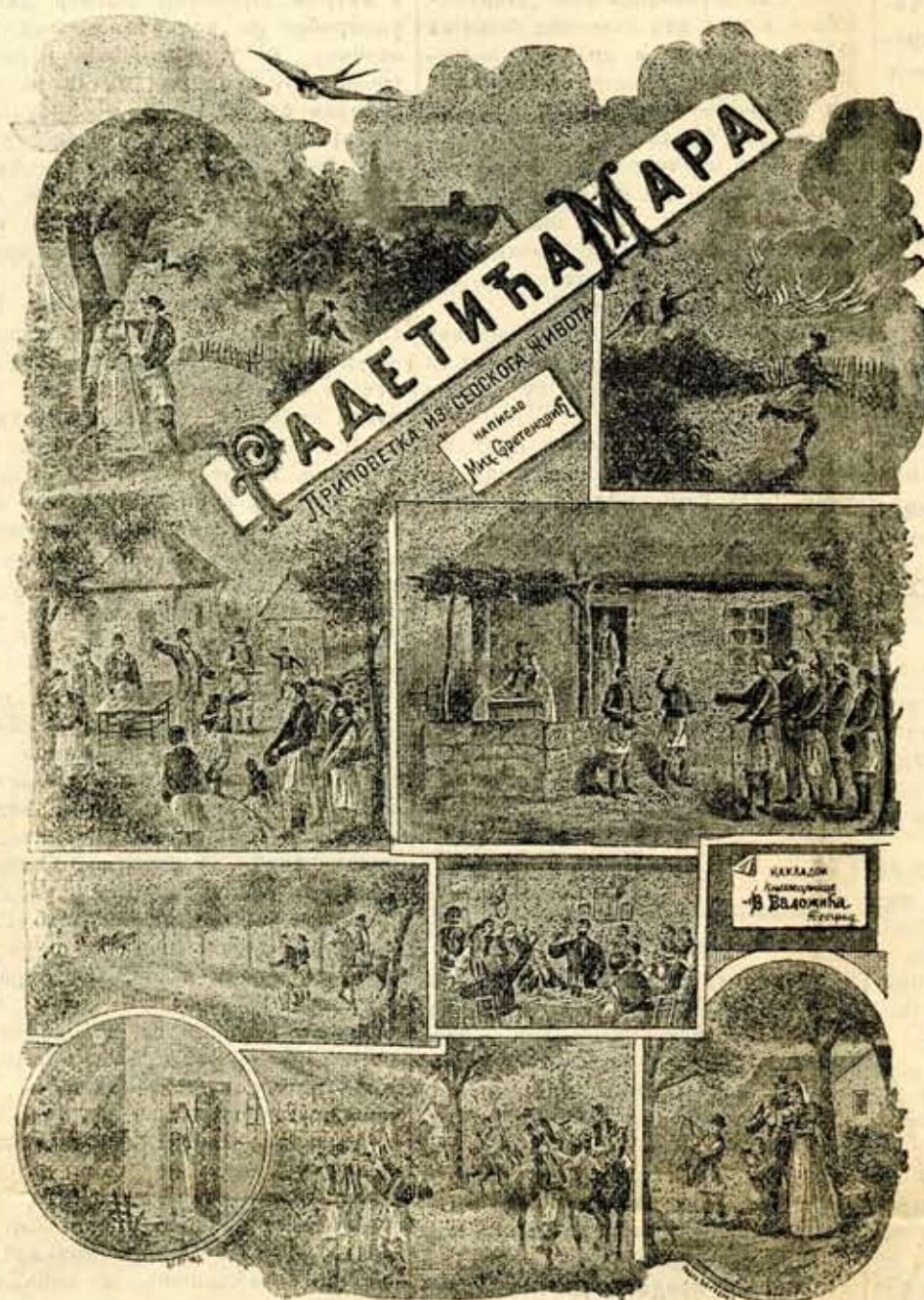

Културно наслеђе Србије

КЊИЖАРА В. ВАЛОЖИЋА

У БЕОГРАДУ

У СВИМА КЊИЖАРАМА МОЖЕ СЕ
добити нова књига

ЦЕНА 1 ДИН. 50 ПР. ДИН.

56

ОСПОДИ ТРГОВЦИМА ИЗ УНУТРАШЊОСТИ препору-
чујем велики избор у разним бојама

ВУНИЦЕ ЗА ШТИКОВАЊЕ (ВЕЗ)

пored тога свиле, фула конгре штофа као и свих прибора за
женске радове.

Платна у разним ширинама

Фула у разним бојама за чарапе, као и многог другог
разног еспана.

Цене су врло јевтине поруџбине извршујем тачно.

С поштовањем
Влад. М. Благојевић
трг. кн. Мих. улица бр. 5.

58

НОВО ЗАНИМАЊЕ

АНЂЕЛА разне врсте и ве-
личине, за декорисање соба, нарочито
пријатно занимање за женскиње.

Све врсте украса за анђеле.

Цене су јевтине и утврђене

Трговцима у унутрашњост шаље-
мо ценовнике на захтев бесплатно

Књижара Савића и Компаније

59

Кнез мих. ул. БЕОГРАД.

Власник Савић и компанија.

Штампарија Код Просвете Ибарска ул. бр. 5,

ФРИЗЕРСКИ САЛОН

Као ћак највишег фризерског
училишта у Бечу, награђен **Ди-
пломом** за свој успех и рад, имам
част препоручити се пошт. госпо-
ђицама госпођама и господи, да
се у мојој радњи сви радови из-
рађују боље него код других.

За **Госпође и Госпођице** изра-
ђујем фризуру по најновијем **ПА-
РИСКОМ И БЕЧКОМ** журналу, као
ФРИЗУРЕ, за **БАЛОВЕ САОРЕТА**
свадбе итд.

Све врсте косе израђујем у мо-
јој радњи

Споштовањем
Јоца Г. Димић

мушки и женски фризер и барокнер
кнез Михаилова ул. бр. 37
vis-a-vis варошког суда.

40

oooooooooooooooooooooooo

НА ЗНАКУ

Част ми је известити пошт-младеж,
да ћу поред свију игара, које сам од-
сад предавао, од 1 Марта стпочети
предавати и **ВЕЛИКИ МАЗУР** у засе-
бном салону код „Руске Круне“

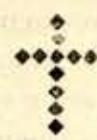
Часови су редовни, уторником, че-
твртком, суботом, и недељом, од 8
до 11 сати у вече. За упис може се
сваки пријавити у сали играња за вре-
ме предавања.

БЕОГРАД ФЕВРУАР

1—6,60

С поштовањем
МИЛУТИН КЕЗИЋ
учитељ играња

oooooooooooooooooooooooo

Лемим **мртвачке металне сандуке** и то:
на старом гробљу по 7 динара, на новом
гробљу по 8 динара, плаћа се одма при
поруци.

ЈОВАН СРЕМАЦ
ЛИМАР
фишеклија црквени дућани

54